

Preek in de afscheidsdienst van René van Loon als predikant van de Hervormde wijkgemeente Schollebaar Nieuwe Westerkerk, Capelle aan den IJssel, 23 juni 2013, 14.00 uur

Thema: 'Geen afscheid!' naar aanleiding van Mattheüs 28: 16-20 (centrale tekst: vers 20)

1. Zending betekent afscheid nemen

Het gebeurt in 1889 in Glasgow, in Schotland. Op het station staat een groepje mensen, om een jongen van 19 jaar uit te zwaaien. Het is Dan Crawford. Een jaar geleden heeft Dan een ontmoeting gehad met een zendeling, die net terug was gekomen uit Congo, in Afrika. Die ontmoeting heeft Dan enorm geraakt, en hij is gaan bidden en gaan zoeken naar Gods wil voor zijn leven. Nu is het zover. Dan Crawford vertrekt zelf naar Congo. Op het station staat ook zijn moeder. Dan is haar enige zoon. Een goede vriend van de familie ziet het verdriet in haar ogen, en probeert woorden van troost te zeggen. En wat is het antwoord van Dan's moeder? 'God Zelf heeft Zijn Zoon niet gespaard, maar Hij heeft Zijn enige Zoon gegeven, voor ons.' In 1889 is er nog geen email, geen skype, zelfs geen telefoonverbinding met Afrika. Dan's moeder zal haar zoon 22 jaar niet zien. 22 jaar...

Wat hebben we gelezen, in vers 19? De opdracht van Jezus: 'Ga dan heen, maak alle volken tot Mijn discipelen en doop hen in de naam van de Vader, en van de Zoon, en van de Heilige Geest, en leer hen onderhouden al wat Ik u bevolgen heb.' In dat éne woordje 'Ga', 'Ga dan heen', in dat éne woordje zit heel veel verdriet verborgen. Verdriet om het afscheid. Want als je gaat, dan moet je altijd afscheid nemen van de mensen die blijven. De geschiedenis van de zending is ook de geschiedenis van het afscheid. Of eigenlijk moet je het nog weer anders zeggen: iedereen die Jezus volgt moet soms afscheid nemen. En afscheid van mensen die je lief zijn, dat doet altijd pijn.

Ik stel het me even voor, Jezus die daar staat op die berg in Galilea. Op alle gemeentereizen naar Israël hebben we die berg bezocht, de Berg van de Zaligsprekingen, waar je zo schitterend uitkijkt over het Meer van Galilea. Waarom heeft de Here Jezus na Zijn opstanding zo uitdrukkelijk opdracht gegeven om naar deze berg te komen, in deze streek, Galilea? Weet u waarom? Daar is een héél duidelijke reden voor! Vanuit Jeruzalem, en vanuit Judea, het hártland van het Joodse volk, werd Galilea gezien als een verachtelijk gebied, met mensen die duidelijk minder waren. Het waren wel Joden, maar daar in Galilea, daar waren ze afgedwaald. Ze hielden zich niet goed aan de wet. 'Galilea der heidenen' werd de streek wel genoemd. En als Jezus is opgestaan uit de dood, dan wil Hij Zijn leerlingen juist dáár ontmoeten, dáár in Galilea. Je zou kunnen zeggen: Galilea is de eerste stap de wereld in, de springplank voor de zending.

'Ga dan heen'. Ook voor die elf leerlingen is dat niet makkelijk geweest. Ze hebben wél drie jaar lang samen opgetrokken, met Jezus en met elkaar. Het is een hechte groep geworden. Ze hebben lief en leed gedeeld. Eén van de twaalf is er niet meer bij, Judas de verrader. Diep en

diep tragisch... Je zou zeggen: 'Des te meer reden om elkaar vast te houden!' Maar Jezus zegt: 'Ga!' En dat betekent: in tweetallen de wereld in. Alle kanten op. Afscheid nemen.

Vergeleken met de discipelen van Jezus, en vergeleken met Dan Crawford in 1889, stel ons afscheid hier vandaag natuurlijk niets voor. Wij gaan 8,5 kilometer verderop wonen en werken. En we hebben internet, email, telefoon, noem maar op. Maar hoe je het ook wendt of keert, ook ons afscheid doet pijn. Dat hebben we de afgelopen maanden bij elkaar gemerkt, en dat merken we deze dagen heel sterk. We moeten die pijn niet wegduwen, door te denken: 'Ach, we zien elkaar toch nog wel.' Ja, dat is wel zo, maar het zal echt anders zijn. Na vandaag ben ik niet meer uw wijkpredikant. Alle taken worden overgenomen door anderen. Samen moeten we die pijn onder ogen zien.

2. De afscheidspijn is de moeite waard!

Maar die pijn staat wel in een heel mooi kader. Want dat woordje, 'Ga!' 'Ga heen!', dat is het begin van die hele opdracht van Jezus. En in die opdracht is er één kernwoord. In de oorspronkelijke Griekse tekst zit er eigenlijk maar één opdracht in deze zin. Eén echte opdracht. De andere werkwoorden zijn daaraan ondergeschikt. Letterlijk vertaald staat er dit: 'Terwijl jullie heengaan, maak alle volken tot Mijn discipelen, terwijl jullie hen dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest en terwijl jullie hen leren onderhouden alles wat Ik jullie bevolen heb.' De opdracht is dus: 'Maak alle volken tot Mijn leerlingen!' En waar dát gebeurt, daar is zóveel blijdschap! Waar mensen tot geloof komen, christen worden, daar is zóveel vreugde! Waar mensen groeien in geloof, daar is zóveel dankbaarheid! Afgelopen vrijdag kregen wij twee dikke mappen vol met brieven en kaarten en A4-tjes van vele, vele gemeenteleden. Ik heb inmiddels het meeste doorgelezen en het maakt je zó verwonderd en stil, als de één na de ander vertelt over de zegeningen van God, en hoe Hij heeft gewerkt en hoeveel vreugde dat geeft, hoeveel verwondering!

Als u hier zit en u kent dat nog niet, zo'n leven in verbondenheid met God, en met Jezus Christus, dan kan ik u alleen maar uit de grond van mijn hart zeggen: 'Alsjeblieft! Ga op zoek! Ga vaker naar de kerk, ga een Oriëntatiecursus christelijk geloof volgen, of een Alphacursus, koop een bijbel, of ga de bijbel lezen op internet, of ga de internetcursus volgen: www.waaromjehesus.nl. In veertien jaar hebben we veel met elkaar meegemaakt: vreugde en verdriet. Maar zelfs in het grootste verdriet, zelfs in het ziekenhuis, zelfs op de begraafplaats Schollebaar, zelfs op zulke plekken heeft God zo wonderlijk gewerkt, en zoveel troost gegeven, zoveel kracht. Er zijn zulke mooie dingen gebeurd, óók in het diepste verdriet. En dat alles kan niet zonder de pijn van het afscheid. Veertien jaar geleden hadden wij ook afscheidspijn. Maar er is zoveel moois uit voortgekomen. Dan Crawford, weet u wat hij deed? Aan de oever van het Mweru-meer, in het zuiden van Congo, richtte hij een zendingspost in. En ook

toen al was er in Zuidoost-Congo veel strijd, veel oorlog. Grote aantallen vluchtelingen kwamen naar de zendingspost en vonden daar veiligheid en onderdak. Crawford zelf ging naar de stamhoofden, de chiefs, en hij haalde ze over om hun slaven vrij te laten. Ook die slaven vonden onderdak op de zendingspost. Dan Crawford kreeg een bijnaam: 'Kongo Vantu', dat betekent: 'Bijeenbrenger van het volk'.

3. Jezus Zelf blijft, Hij neemt géén afscheid!

Waar Jezus Christus aan het werk gaat, daar sta je altijd weer verwonderd. Niet omdat altijd alles goed gaat, of voor de wind, beslist niet, maar omdat Hij dwars door alle moeiten heen laat zien dat Hij er Zelf bij is. En zo komen we bij de laatste zin van het Mattheüs-evangelie. Het is een belofte, zó groots, zó oneindig omvangrijk, dat er geen woorden oor zijn: 'En zie, Ik ben met u, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld.'

Jezus weet van de pijn van het afscheid. Hij kent al onze gevoelens, juist omdat Hij Zelf mens was. Hij was 100 % God, maar ook 100 % mens. Hij weet hoe moeilijk dat kan zijn, dat je elkaar moet loslaten. En juist daarom zegt Hij het hier: 'Ik ga mee! Ik ben met jullie! Ik laat jullie niet los! Altijd ben ik erbij, altijd, elke dag van jullie leven, elke dag van de wereldgeschiedenis, tot de dag dat Ik terugkom op aarde.'

Vandaag nemen wij afscheid van elkaar. Voor een aantal van u is dat een afscheid na veertien jaar. Sommigen van u heb ik maar even meegemaakt. Even liet God ons samen oplopen. Even liet God ons genieten van elkaars gezelschap. En in dat even gebeurde er soms heel veel. Nu gaan onze wegen weer uiteen. Dat kan je weemoedig maken, maar het mag ons vooral dicht bij Jezus Christus brengen! In het geloofsleven mogen wij elkaar tot steun zijn, tot een hand en een voet, maar we kunnen elkaar het geloof niet geven. Jezus Christus kan dat wel. Ons geloof steunt uiteindelijk niet op mensen, maar op Hem, op onze Verlosser en Heiland. Hij is de basis waarop alles rust! En Hij Zelf houdt Zijn gemeente in stand. Hij is de goede Herder. We lezen aan het begin van de dienst een tekst uit Ezechiël 34. Daar zegt God: 'Ik Zelf zal Mijn schapen weiden, Ik Zelf zal ze doen neerliggen, luidt het woord van de Here HERE, de verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen, de gewonde zal Ik verbinden en de zieke zal Ik versterken.' God Zelf staat garant voor Zijn werk. Hij gaf ons deze jaren aan elkaar, en nu er een nieuwe tijd aanbreekt, nu laat Hij niet los wat Zijn hand begon!

Waar het nu op aankomt, gemeente, dat is geloof! Hier staat die belofte: 'Ik ben met u, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld.' Geloof u dat? Geloof jij dat? Geloof ik het? Vertrouwen we Jezus op Zijn woord? Dan hoeft je niet bang te zijn! Dan zal er een goede toekomst zijn! En natuurlijk, als er een nieuwe predikant komt, dan moet je altijd wennen aan elkaar. Maar het is de Here Jezus Zélf die zo'n nieuwe predikant zal geven. En Jezus weet wat Hij doet! Ik hoop dat u vurig zult bidden om een predikant die vol is van de Heilige Geest, en dat die nieuwe predikant zich gedragen mag weten door uw gebeden. U heeft ook heel veel voor mij gebeden, en daarvoor wil ik u uit de grond van mijn hart bedanken. Zonder gebed gaat het echt niet!

'Ik ben met u, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld.' Hoort u het?! Géén afscheid dus. Géén afscheid! Jezus Christus is met u, met ons, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld.

4. Jezus wil bij ons wonen

Nog een keer terug naar Schotland, nu niet naar Glasgow, maar naar Aberdeen. In één van de achterafstraatjes van die stad, in een arme wijk, wordt een huis aangewezen waar vroeger een bijzondere vrouw woonde. Ze woonde ergens op een kamertje, drie hoog, een oud vrouwtje, heel eenvoudig, maar zo vol van de Heilige Geest, een enorme steun voor zóveel mensen. Ze was echt een begrip, ook in de buurt. Op een dag kwam er een evangelist om te preken in Aberdeen. En ze vroegen aan die evangelist: 'Wilt u misschien die mevrouw een keer ontmoeten?' Nou, dat wilde hij graag. Dus ze klommen de trappen op, naar drie hoog, en de evangelist kwam op bezoek in haar kleine huisje. Geen luxe, niks. 'Ik hoor dat de Here Jezus hier vaak op bezoek is,' zei de evangelist.

'Nee,' zei het vrouwtje, 'niks van waar!'

De evangelist dacht: 'Ze is vast heel doof.' Dus hij zei het nog een keer: 'Ik hoor dat de Here Jezus hier vaak op bezoek is.'

'Neel!' zei de vrouw, 'nee, dat klopt niet!'

De evangelist bleef geduldig. Hij dacht: 'Ik moet nog duidelijker spreken.'

Hij zei: 'Zuster, komt de Here Jezus hier niet vaak op bezoek?'

'Neel!' zei ze. 'Dat hebben ze fout! Hij komt hier niet op bezoek! Hij woont hier!'

Dát is het, gemeente! Ook in uw huis, en ook in al die verschillende gemeenten, en ook in de Ontmoetingskerk, woont Jezus Christus. 'Ik ben met u, álle dagen.' Hij woont in uw midden, door het Woord, de Bijbel, en door de Geest, de Heilige Geest. De Heilige Geest is de Plaatsvervanger van Jezus op aarde. Door de Heilige Geest is God Zelf aanwezig, is Jezus present. 'Hij woont hier.'

Als u de komende tijd naar de kerk gaat, ga dan niet als lid van de jury: 'Wat vind ik van deze dominee? Presentatie: 6. Woordgebruik: 7. Voorbeelden: 5.' Maar ga naar de kerk omdat Jezus Christus daar woont, en bid of Hij u wil aanspreken door Zijn dienaar, die daar staat. Ga met die vraag naar de kerk: 'Here God, wat heeft U mij te zeggen vandaag?' En als u 's morgens opstaat, denk dat niet: 'Het is niks met mijn geloofsleven, misschien wordt het weer wat met een nieuwe dominee, maar nu ga ik niet bidden.' Laat uw gebedsleven niet verslappen, en blijf de Bijbel lezen! Ook thuis, ook gewoon zelf.

Jezus Christus, Hij woont hier. In de gemeente, en in uw eigen huis, en in uw eigen hart! Althans, als u Hem heeft gevraagd om binnen te komen, als jij dat hebt gebeden: 'Here Jezus, kom in mij wonen!' Heb je dat al gebeden, in je leven? Jezus is geen inbreker! Hij komt niet met geweld. Maar als je de deur van je hart opent voor Hem, dan zal Hij binnenkomen. Dan zal Hij wonen in je leven. En je hoeft geen afscheid meer te nemen. Nooit meer. 'Tot de voleinding van de wereld,' zegt Hij. Want dan, als Hij terugkomt, zullen we Hem zien, met eigen ogen. Dan mogen we knielen voor Hem, en Hij zal ons oprichten en in Zijn armen sluiten.

Dat moment, daar leven we naar toe. Daarom zal straks de laatste zin van het laatste lied in deze dienst zijn: 'Kom, Here Jezus, kom!' En als Hij komt, dan verzamelt Hij al Zijn kinderen bij elkaar. Hij is de grote 'Kongo Vantu', de grote 'Bijeenbrenger van het volk'. Dan hoeven we nooit meer afscheid te nemen van elkaar. Nooit meer tranen, nooit meer pijn.

Kom, Here Jezus, kom maar snel!

Amen.